

17101
ב' א. ג.

(1)

א. ג.

ויקרא כא אמר

כא (א) ויאמר יהוה אל-משה אמר אל-הקהנים
בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו:
(ב) בי אם לשארו הקרב אליו לאמו ולאביו
ולבנו ולבתו ולאחיו:

ספר

מי השלוח

פרשת אמור

(2)

תרעומות המלוי בעולם נגד מדות הדין, הוא על ההפקד והעדר הנמצא בעולם, כמבואר בזוה"ק. לכן זוהי הש"י אמור אל הכהנים ואמרת היא בלתישה [והר ויקרא פ"ח:] היינו ללחוש לעובדי ה' שלא יהיה להם תרעומות גם על מדות הדין, כי תמיד כוונת הש"י אך להיטיב, אך שיהגו במדות הדין גם אז כוונתו בעומק להיטיב*.

אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו. כהן נקרא העובד ה' ורואה כי כל המעשים הנעשים בעולם אינם במקרה רק בהשגחה מאת הש"י, ויודע כי רצון הש"י הוא רק להיטיב לבניות. ולאדם כזה יוכל לבוא תרעומות כי יראה איזה מעשה ממדות דינו של הקב"ה. כי האדם שנגמר בדעתו כי העולם מקרה הוא, לא יוכל לבא כ"כ לידי תרעומות כאשר יראה דבר הנהגה נגד רצונו כי יאמר מקרה הוא. אך האדם היודע כי הכל נעשה בידי שמים לזה יוכל לבוא תרעומות. ועי"ז מזהיר הקב"ה לכהנים היינו לעובדי ה', לנפש לא יטמא בעמיו, היינו שלא יהיה להם תרעומות על מדות דינו של הקב"ה כי טמא לנפש היינו תרעומות על הקב"ה. כי עיקר

R Solovitchik 11/25

(3)

The concept of proper intention, *kavana*, regarding prayer is fundamentally different than that regarding the performance of other commandments. With respect to donning tefillin, for example, one must merely have the intention to act in accord with the divine will. By contrast, the intention required for reading the Shema (as well as for prayer, specifically the Amidah) involves meditation, spiritual surrender, and the turning and directing of the heart toward God. The technical reading of the Shema is insufficient; if one fails to direct his heart unto God while reading the Shema, one's obligation is unfulfilled.

A. Goldschuler

אתה גבור לעולם אדני, מתיה
מתים אתה, רב להושיע:

בקיז מוריד הפל: בחורף משיב הרוח ומוריד הגשם:

מכלכל חיים בחסד, מתיה מתים
ברחמים רבים, סומך
נופלים, ורופא חולים, ומתיר
אסורים, ומקים אמונתו לישני
עפר, מי כמוך בעל גבורות ומי
דומה לך, מלך ממית ומתיה
ומצמיח ישועה:

ונאמן אתה להחיות מתים: ברוך
אתה יי מתיה המתים:

קדושה

(2)

During the following is said standing with feet together, rising on the toes at the words indicated by ^.

שטייהו	תקדוש את שמך בעולם, פשם שמקדישים אותך בשמי מרום בכתוב על יד נביאך, וקרא זה אלה ואמר	then קהל ש"י
וחקאלג	תקדוש, יקדוש, יקדוש, יהוה צבאות, מלא כל הארץ כבודו: לעמכם ברוך יאמרו	then קהל ש"י
תהלים קמ	ברוך כבוד יהוה ממקומו: ובדברי קדשך כתוב לאמר	then קהל ש"י
	ימלך יהוה לעולם, אלהיך ציון לדר ודר, הללויה:	then קהל ש"י

TS'Koch 135

צוה ראיה

(3)

בא"י אחיה הנותן ליעף כח. נפלא הוא הכח הנפשי, הנתון בתוכיותה של הנשמה, המנצח על תכונת החיים ומפלט את דרכי ההנהגה של מלאכת האדם בכל משטריו ותוכן עלילותיו, גם כשהחולשה גוברת, כשהכחות הטבעיים, ע"פ

תכונתם הגופנית, מגיעים לידי משבר, ע"י המכשולים הרבים העומדים נגדם, גם כשהמכשירים את הכחות הגופניים למפעלים המלא מוצאים כ"כ הרבה מניעות ועכובים, גם אז מופיע הוא, בחסד אל גבור תמים דעים, זרם חיים רוחניים מהמקור העליון של הנשמה, המחדש רוח גבורה ונותן כח חדש לעמל החיים ולמפעלותיהם המגמתיות, וזהו הכח האלהי הנתון במתנת שדי, מייד אדון כל הנשמות, ליצוריו החוסים בצל כנפיו, לעמוד להם בעת כלות כחם, "ועד זקנת אני הוא, ועד שיביה אני אסבל", ועל פליאת המעין הזה, המפכה ועולה לתורים חיים ועצמה, גם בעת אשר הכח החמרי כבר בא עד הגבול של החלישות והעיפות, אנו מברכים: הנותן ליעף כח.